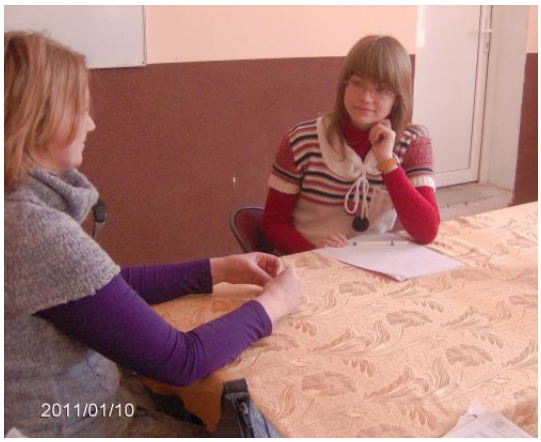

Ultima zi a iernii, după calendar, a fost încântătoare. Sau, poate, eram eu fericită şi vedeam în jurul meu încântare. Pe acea dată de 28 februarie a avut loc, la Sighet, o lansare de carte la care am fost invitată (de Asociaţia Valea Verde), iar „acum" îmi scriu impresiile date de ceea ce s-a petrecut acolo.

Nu-mi venea să cred că l-am confundat pe sculptor cu autorul cărţii. Eu preţuiesc tot ce este sau era lemn, sculpturile mi-au plăcut. Cartea, de care ştiam de ceva vreme, cu titlul „Bărbatul la 40 de ani", mi-a atras atenţia. S-au auzit şi citate din carte, prea sunau a tătici unele şi a Gigi Becali altele. Povestite într-un mod ironic, mi-a făcut plăcere să aud acele cuvinte, fiind sincer spuse de către bărbaţi de 40 de ani şi nu numai. O carte de tipul <<Suntem în mileniul III, ce mai?>>.

Picturile! Pictoriţa era emoţionată, iar în picturile ei am văzut studiul artei. „Simfonia naturii", „o mare bucurie", erau interesant de studiat, de analizat pentru mine, dar am văzut mai mult definiţii în culori şi parcă, prea puţine sentimente. Spun sincer, nu vă supăraţi! Aveau pânzele acelea un oranj în ele care îmi aminteau de grapefruit. Ca şi grapefruit-ul, erau amărui, cu o iluzie de dulceag, nu vedeam multă bucurie. Într-adevăr, „Simfonia naturii", erau pictate... peisaje ale naturii. Vitezele discursurilor variau între încet, foarte încet, normal şi foarte repede (numai în cazul citatelor). La fiecare nou orator – sau şi fără discurs, în clipe de tăcere – auzeam în spate pe un domn care vorbea atât de liber şi la superlativul absolut al sarcasmului, încât atmosfera chiar a devenit... da, încântătoare. Mă simţeam bine, aşadar, în aştepta-rea unor maxime şi filosofii noi, să le aud şi să mi le „notez" dacă era cazul. Glumele celor care luau cuvântul, sarcasmul din spatele celor din faţă, iar eu eram pe la mijloc, gustam din fiecare câte un pic de umor.

Fetiţa cu vioara! Ea era fantastică, o piesă grea de cântat a ales, era ori îndrăzneaţă, ori obligată, ori plictisită, dar îi place să cânte şi o face chiar bine. O fire firavă, ca o coardă subţire de vioară, din câte am dedus din notele (majoritatea înaltelor sunau „autodescriptive") pe care le cânta. Adoram când cobora notele.

Aplaudam mai cu viaţă pe cine vorbea mai puţin şi la viteza normal spre repede. A doua zi le-am povestit colegilor mei cum a fost cu lansarea de carte, ei păreau amuzaţi de... felul meu de a povesti, cum am făcut-o şi aici. Mi-ar mai plăcea să particip la un astfel de eveniment.

P.S.: Profesoara mea de istorie a zis în sală „Asta va fi lumea ta", iar eu aprig spuneam „Nu!" şi ea a repetat-o şi eu iarăşi scurt „Nu!", fiindcă e o lume a comentariilor şi înţepăturilor „literare". Nu ştiu, totuşi, unde mă vor duce cărările vieţii.

AUTOR: Grijac Lavinia-Alexandra

Rona de Sus, clasa a VIII –a

